

Sygdom, der i hvert Fald overraskede mig som Invaliditetsårsag, nemlig Hysteri. Paa Grundlag af Hysteri var der i Slutningen af 1925 48, der fik vedvarende Invaliderende, deraf 7 Mænd og 41 Kvinder. Nu er der jo slet ikke Tvivl om, at Hysteri er en Sygdom, men det er ogsaa en kurbel Sygdom og en Sygdom, der ofte helbredes ved forenede Anstrengelser fra Læge, Sygeplejerske og Patienten selv. Men det er indlysende, at hvis en saadan Patient har 800 Kr. liggende foran sig og vente, hvis han eller hun ikke bliver rask, saa bliver Opgaven for Lægen næsten uløselig. Der findes andre Nervesygdomme af en noget andet Art, Neurasteni, Nervesvækelse, hvor Patientens aandelige Habitus er afgørende bestemmende for hans Helbredelse; den energifulde overvinder i Regelen den pinefulde Tilstand, det kan være, den energiløse giver efter — og faar sin Invalidrente paa 800 Kr. Der er jo ingen Tvivl om, at Arbejdsevnen hos en Patient med Hysteri, saa længe vedkommende har sine hysteriske Tilfælde eller Anfald, kan være nedsat til en Trediedel eller derunder, men intet fornuftigt Menneske skulde dog kunne mene, synes jeg, at der er Mening i at sætte denne Sygdom som en vedvarende Invaliditetsårsag.

Det er deri, Fejlen ved vort Invaliditetsbegreb ligger, at man sammenfatter de to Ting, den fuldkomne uhelbredelige og haabløse Sygdom og den langvarige, men helbredelige Sygdom, at man ikke skelner skarpt mellem disse to Ting. Jeg sagde, at i det første 1 $\frac{1}{4}$ Aar var der 11 000, der ansøgte om Renten, og i de følgende Aar er Renteesørgernes Antal ikke formindsket, i hvert Fald er det ikke formindsket i nogen nævneværdig Grad. I Øjeblikket er der ca. 18 500 Invaliderentyndere her i Landet, og dette vil neppe være det endelige Antal, Tallet kommer formodentlig til at ligge væsentligt derover.

Det ærede Medlem Hr. Kr. Kristensen sagde, at ude omkring i Landet — og for Resten ogsaa i Byerne — har man den Opfattelse, at mange af disse Invaliderentyndere i Virkeligheden ikke er syge. Jeg kender ikke Antallet af saadanne Personer, og der er ingen, der kender det, men den nævnte Opfattelse kommer frem fra saa mange Sider, at der formodentlig er en hel Del om det. Aarsagen til dette Forhold kan dels være, at der i de første Aar slap mange igennem, som ikke burde have faaet Invaliderende, og for det andet, at en stor Del af Rentenynderne i Virkeligheden var indbildt syge, og disse indbildt

syge er da, efter at de har faaet denne Invaliderende paa 800 Kr., faldet til Rette i Forholdene og har bedret sig saa meget, at de i Virkeligheden er blevet temmelig raske.

Under Hensyn til disse Forhold foreslaas det i Lovforslaget, at der indføres en langt mere gennemført Kontrol end den, der nu findes. Fremdeles foreslaas der en bedre Gennemførelse af Helbredelsesforanstaltningerne overfor de mange, der staaar paa Grænsen af Invaliditeten. Og endelig er der Oplæring af dem, som har en vis Grad af Invaliditet, der truer med at bringe dem ned under Lovens Invaliditetsgrænse, idet Oplæring til et Arbejde, der passer for de paagældendes Kræfter og Evner, kan føre dem op over Invaliditetsgrænsen, saa de — kan jeg sige — faar den Lykke at kunne forsørge sig selv og ikke skal ligge Staten eller Kommunen til Byrde.

Men der vil alligevel altid blive et ikke ringe Antal fuldstændig uhelbredelige tilbage, og det er for dem, Invalideforsikringen burde være indrettet allerede fra først af, og det er mit Haab, at dette Lovforslag, naar det bliver gennemført, hovedsagelig vil komme til at omfatte disse Personer.

Nu har man sagt, at den foreslaaede Nedskæring af Invaliderenten fra 800 Kr. til 540 Kr. vil føles meget haardt. Jeg har selv i min Forelæggelsestale sagt, at jeg gik ud fra, at overfor de uhelbredelige, de meget syge og meget svagelige vil denne Nedskæring føles barsk, og netop derfor er der i Lovforslaget indsat den Bestemmelse, at disse Rentenyndere, som ganske sikkert udgør et Mindretal og et lille Mindretal af det samlede Antal, har Kommunerne Ret til at give et Tilskud. I øvrigt vil jeg sige til dem, der mener, at det er et brutalt Lovforslag, at de vanskeligt stillede Invalidere ogsaa paa mange andre Maader kan faa Hjælp i Tilfælde, hvor deres Sygdom forværres, eller hvor de er særlig syge. De bliver staaende i deres Sygekasse og faar en væsentlig Del af Goderne ved at staa i en Sygekasse, og endvidere bestemmes det i Invaliderentelovens § 26, at hvis de kommer i saa vanskelige Forhold, at de maa ansøge Kommunen om ekstra Hjælp, bliver denne ekstra Hjælp ikke ydet som Fattighjælp.

Til det ærede Medlem Hr. Kr. Kristensen vil jeg sige, at jeg i Hovedsagen var enig med ham i de Betragtninger, han fremkom med. Jeg er ganske enig med ham i, at en Graduering er farlig og van-